

Пролог

НОЩТА, КОГАТО ЗАПОЧНА ВСИЧКО

Слънцето се скри зад заострените силуети на покривите в градчето Уифингтън като гладно черно куче, поглъщащо огнено кълбо.

Гъст, мистериозен мрак се спусна, както никоя друга нощ, която Уифингтън беше виждал. Дори луната едва имаше кураж да надникне иззад облаците, сякаш знаеше, че тази нощ ще се случи нещо странно.

Из цял Уифингтън майки и бащи завиваха децата си в леглата им, без да подозират, че за последен път им четат приказка за лека нощ, за последен път ги целуват, за последен път гасят лампата.

Полунощ.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Един часът.

Два часът.

Три часът.

СКРЪЦ...

Странен звук наруши тишината.

Дойде от една от къщите. Целият град беше потънал в сън, така че кой би могъл да издаде този звук?

А може би не *кой*, а *КАКВО*?

...СКРЪЦ!

Ето го пак. Този път дойде от друга къща.

Скръц!

Скръъъц!

СКРЪЪЪЪЪЪЪЪЦ!

Звукът на скърцащи дъски на пода отекваше по коридорите на всички къщи в Уи-фингтън.

Нещо беше вътре.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Нещо **СКЪРЦАШЕ** насам-натам.

Нещо, което не беше човек.

Нямаше писъци. Нямаше кошмари. Децата спяха спокойно, в блажено неведение, че светът около тях се беше променил. Беше се случило съвсем безшумно, сякаш с някаква странна тъмна магия, и те нямаше да знаят нищичко за това, докато не се събудеха на сутринта, в деня, когато всичко започна...

Първа глава

ДЕНЯТ, КОГАТО ЗАПОЧНА ВСИЧКО

Да започнем от деня, когато започна всичко.

В деня, когато започна всичко, Люси Дънгстън се събуди.

Окей. Е, това е начало, но не е особено вълнуващо, нали? Нека опитаме отново.

В деня, когато започна всичко, Люси Дънгстън се събуди от един доста необикновен звук...

Окей, това е малко по-добре. Да видим какво ще се случи след това...

Беше звънът на будилника в спалнята на майка ѝ.

Е, ето че отново стана скучно, а? Да опитаме тази част още веднъж...

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Беше звукът на будилника в спалнята на майка ѝ, защото майката на Люси не беше там, за да го изключи. Виждате ли, Люси скоро щеше да открие, че докато тя бе спала през нощта, майка ѝ беше изчезнала.

ЛЕЛЕ. МАЙЧИЦЕ.

Представи си да се събудиш и да откриеш, че майка ти е изчезнала през нощта! Тръпки ме полазват всеки път, като разказвам тази история. Бас гържа, че си мислиш: Това ще бъде най-готината страшна история на света. Нямам търпение да я прочета и да кажа на всичките си приятели колко съм смел, защото изобщо не се уплаших.

Въпреки че през цялото време беше уплашен и още как.

Е, това е само началото. Почакай само докато прочетеш какво се случва по-късно, когато се появят скръцлъовците.

Кажи ми, ако се уплашиш... защото мен вече ме е страх!

И така, в деня, когато започна всичко, Люси се измъкна от леглото, наметна си пухкавия син халат и пое по скърцащите дъски на пода, нагристи от лъчите на утринното слънце, които се процеждаха през завесите.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Искаш ли да знаеш как изглеждаше Люси? Естествено, че искаш! Ето една рисунка...

Както можеш да видиш, косата ѝ бе по-къса от косата на повечето момичета, кафява като кал или пък шоколад, и макар че Люси си я харесваше къса, майка ѝ настояваше да има перчем.

– Така няма да приличаш на момче! – казваше майка ѝ (това беше, преди да изчезне, разбира се). На Люси никак не ѝ харесваше, защото перчемът все

ѝ влизаше в очите, така че непрекъснато беше принудена да си близне ръката и да го приглади на една страна, та да може да вижда.

Очите ѝ, след като перчемът беше отметнат на страни, бяха зелено-кафяви... или пък кафеникаво-зелени. Така или иначе, бяха мъничко зелени и мъничко кафяви. Би могло да се

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

каже, че у Люси нямаше нищо необикновено и действително е така; тя по нищо не се отличаваше от което и да било дете в Уифингтън, което е друг начин да се каже, че беше наистина необикновена.

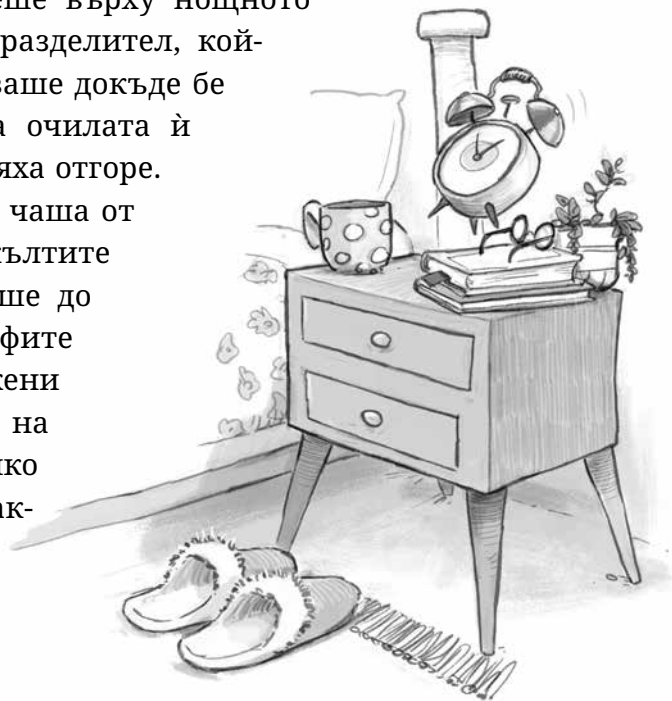
Както и да е, повече за това по-късно.

– Мамо? – повика Люси, докато шляпаше през площадката на стълбите към спалнята на майка си.

Но разбира се, ти вече знаеш, че не последва отговор, понеже майка ѝ я нямаше!

Сърцето на Люси заби учестено в гърдите ѝ, когато отвори лекичко вратата на спалнята и подаде глава вътре.

Книгата на госпожа Дънгстън все още беше върху нощното шкафче, с разделител, който отбелязваше докъде бе стигнала, а очилата ѝ за четене бяха отгоре. Празната ѝ чаша от какао с жълтите точки стоеше до нея. Пантофите ѝ бяха сложени спретнато на пода. Всичко си беше как-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

то обикновено. С изключение на пронизителното дрънчане на будилника и плашещо празното легло.

Люси спря будилника и изтича да провери в банята.

Празна вана.

Празен душ.

Празна тоалетна (макар че Люси страшно би се изненадала да открие майка си да се крие там).

Изтича на долния етаж.

Празна кухня.

Празна дневна.

Празно навсякъде.

– Мамо? **МАМО?** – извика, в гласа ѝ се извиси нотка на паника, а сърцето ѝ подскочи като жабка в гърдите ѝ.

Започваше да я обзема ужасното чувство, че може би се бе случило нещо наистина лошо... и това бе чувство, което Люси вече познаваше.

Виждаш ли, най-страшното бе, че това не ѝ се случваше за първи път.

Преди няколко месеца бащата на Люси Дънгстън също беше изчезнал!

Направо да не повярваш, нали?

Майката на Люси беше съкрушена.

– Сигурно е избягал с някоя жена – чула бе

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Люси да шушука една от другите майки на детската площадка в училищния двор.

– Ама че гаден, изневеряващ мъж! – казала бе друга, поклащайки глава.

Само че Люси изобщо не мислеше, че баща ѝ е гаден. Не можеше да повярва, че би избягал, без да се сбогува с нея, без да остави бележка, без да каже къде отива, без да довърши недоядената шоколадова бисквита и едва наченатата чаша чай, които Люси бе открила върху нощното му шкафче на следващата сутрин.

Така че *тази* сутрин, в деня, когато започна всичко, Люси имаше особеното чувство, че по някакъв начин всички тези неща бяха свързани, че става нещо странно.

Втурна се по коридора, грабна телефона от малката клатеща се масичка и набра мобилния номер на майка си (който знаеше наизуст за спешни случаи, както подобава на всяко разумно единайсетгодишно дете). Ала когато телефонът на майка ѝ зазвъня от другата страна на линията, тя го видя да присветва върху облегалката на дивана.

Люси затвори и главата ѝ клюмна обезкуражено.

Обезкуражено... обез... об... обувките на майка ѝ!

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Тя изтича до входната врата. Чифт удобни ниски обувки, украсени с лъскави парченца плат с формата на цветя, почиваха върху постелката пред вратата на същото място, където майка ѝ ги събуваше всяка вечер и където ги обуваше, преди да излезе от вкъщи всяка сутрин. Несъмнено не би излязла от вкъщи без обувките си... нали?

Сърцето на Люси се сви. Всичко това ѝ беше твърде познато. В деня, когато изчезна баща ѝ, едно от най-странните неща бе, че любимите му черни кубинки с жълти връзки, които носеше всеки ден, си стояха до входната врата, сякаш изобщо не си беше тръгвал. Досуц като обувките на майка ѝ!

Люси знаеше, че ѝ остава само едно. Трябваше да се обади в полицията.

Никога не беше звъняла в полицията и сърцето ѝ думкаше като барабан в гърдите ѝ, докато набираше номера с разтреперан, притеснен пръст.

Какво мислиш, че стана тогава? Ако си мислиш, че един полицаи вдигна и каза: *Всичко е наред, Люси, намерихме майка ти и ще я доведем вкъщи още сега и дори ще ти донесем закуска. Какво би искала?*, ужасно грешиш и вероятно никога не би трябвало да пишеш книга.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Онова, което се случи в действителност, бе възможно най-лошото, което Люси би могла да си представи...

НИЩО.

Телефонът просто си звънеше ли, звънеше и не спря да звъни, докато Люси не затвори.

– Откога в полицията не вдигат телефона? – каза си Люси, а гласът ѝ прозвуча необичайно силно в празната къща.

Отговори ѝ едно тихичко гласче в главата ѝ: *Когато се случва нещо страшно...*

Люси отвори входната врата и излезе в смрадливия утринен въздух. О, беше съвсем нормално въздухът пред къщата на семейство Дънгстън да смърди. Миришеше на нещо средно между пръцване със следа от мръсни чорапи и острата миризма на прясно сварено зеле. Не беше заради къщата... а заради камиона, паркиран пред нея. Беше един от онези тумбести, тракащи камиони, които карат човек да си запуши носа, докато се носят, клатушкайки се, из града с онези весели на вид, мърляви мъже в мръсни гащеризони, събиращи отвратителните торби с боклук на хората.

Бащата на Люси беше един от тези весели на вид, мърляви, събиращи боклука хора. Той

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

беше боклукчията на градчето Уифингтън, където живееше, преди да изчезне. Откакто изчезна, камионът му беше паркиран пред къщата и усмърдяваше цялата улица. Естествено, госпожа Дънгстън се беше опитала да го продаде, но никой не искаше подобен смрадлив стар камион. Дори от „Вторични суровини“ казаха, че вонята била прекалено силна, за да го смачкат заедно с останалия стар метал! Така че камионът си остана пред къщата на Люси.

Ако някога се озовеш зад един от тези камиони, подуши леко, съвсем лекичко, и ще разбереш как миришеше къщата на Люси Дънгстън.

Както и да е – обратно към деня, когато започна всичко!

Когато излезе на улицата, където живееше, „Клътър Авеню“, Люси веднага забеляза, че нещо не е наред. Обикновено улицата беше пълна с коли, докато майки и татковци водеха децата си на училище и отиваха на работа или до пощата, или фризьорския салон и вършеха всички онези скучни неща, които възрастните вършат. Ала днес улицата не беше натоварена. И не просто не беше натоварена, ами беше съвсем пуста. Нямаше нито една кола. Люси погледна наляво, а после надяс-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

но, после отново наляво и отново надясно, а после го повтори още двайсетина пъти, което няма да описвам, защото би било просто глупаво, но когато най-сетне спря, беше убедена, че е права – в градчето Уифингтън определено се случваше нещо странно.

– Какво, да му се не видяло, става? – каза тя на себе си.

Какво наистина, Люси.

Къде беше господин Ратклиф, сбръчканият дядо, който практикуваше йога в градината пред къщата си по бельо? (Твърдеше, че това била тайната на младостта му.)

Къде беше Моли, млекарката, която доставяше пресни бутилки мляко от електрическото си камионче?

Къде беше Марио, италианецът от съседната улица, който всяка сутрин излизаше да потича и минаваше оттук, облечен в миниатюрните си впити шорти?

Къде бяха всички?

И в този миг Люси чу нещо. Сърцето ѝ подскочи. Дали не беше майка ѝ?

Някъде на „Клътър Авеню“ се разнесе продължително, бавно изскърцване, последвано от внезапно

ДРЪН!

– Ехо? – повика Люси.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

– Мамо? – долетя тъничко гласче иззад градинската порта през две къщи оттам.

– О, Ела! Ти си била!

Люси въздъхна, когато Ела Нойнинг изникна пред нея. Първа на улицата се показва гъстата ѝ къдрава коса, последвана от окръглените ѝ бузки и големи, тъмнокафяви очи, които винаги успяваха да я отърват от наказанието. Носеше яркорозова пижама от лъскава коприна, а инициалите ѝ бяха избродирани върху джобчето. В едната си ръка държеше дизайнерски слънчеви очила, чиито стъкла имаха формата на сърчица. Ела никъде не ходеше без тях.

– Люси, не мога да намеря нито мама, нито татко, а някой трябва да ми намачка авокадото – измрънка Ела.

Преди Люси да успее да отговори, на улицата се отвори друга врата.

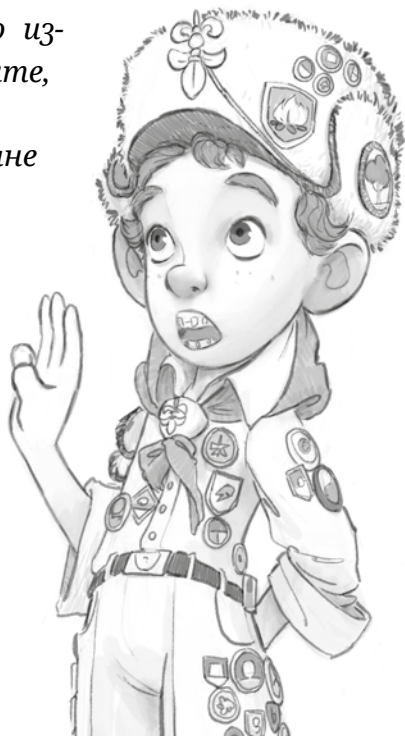
– Татко? – прошепна Норман Куърк, момче, което беше от същия випуск в училище, как-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

то и Люси, докато пристъпваше колебливо в градината пред къщата си. Норман носеше безупречно изгладена, съвършено чиста скаутска униформа, покрита с повече нашивки за постижения, отколкото Люси бе виждала някога.

Ето списък с някои от нашивките на Норман:

- нашивка за *катерене по дървета*
- нашивка за *опъване на палатки*
- нашивка за *намазване на печена филийка с масло чак до ръбовете*
- нашивка за *предизвикателство на закрито*
- нашивка за *предизвикателство на открито*
- нашивка за *хубаво изтупване на дрехите, преди да си влезеш*
- нашивка за *оправяне на легло*
- нашивка за *печене на кекс*
- нашивка за *ядене на опечен от теб кекс в оправеното от теб легло*

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

- нашивка за *незабравяне да си измиеш пъпа*
- и дори нашивка за *събиране на цял куп нашивки*

...имаше и няколко празни места по униформата му, които трябваше да запълни с още нашивки.

– О, здрасти... Ъ, искам да кажа, добро утро, цивилни граждани – каза Норман, вдигайки неспокойно три пръста в скаутския поздрав, преди да подръпне грижливо сресаната си, руса коса. С другата си ръка закри устата си, за да скрие скобите на зъбите си. – Случайно да сте виждали татко ми?

Той се наведе, взе шепа пръст от градината и я помириша, сякаш се опитваше да надуши дирята на баща си. Когато Норман се наведе, Люси зърна чорапите му на Трансформърс.

Ела се изкиска насреца му, не подигравателно, а просто защото Норман ѝ беше някак смешен. Той беше някак смешен на всички. Норман беше... различен.

Понякога на онези, които са различни, им се смеят, но винаги онези, които са различни, променят света, чу Люси гласа на баща си в главата си. Той гледаше на нещата по свой начин. Когато беше облачно, ѝ казваше: „Слън-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

цето просто има нужда от малко ваканция, та утре да грее още по-хубаво!“ Когато на Спортния ден Люси завърши на второ място в надбягването с чувал след приятелката си Джорджина, той ѝ заяви: „Не се разстройвай. Току-що направи приятелката си страшно щастлива!“. А когато Люси го попита дали му харесва да бъде боклукчия, той отвърна: „Ще се изненадаш какви неща изхвърлят хората, Люси. Боклукът на един са любимите черни кубинки на друг!“ и чукна пети заедно с намигване.

– Не, не съм виждала татко ти, съжалявам – отвърна Люси, като се отърси от унеса и смущка Ела с лакът, за да я накара да престане да се смее. – И мама я няма.

Внезапно се отвори още една врата и Сиси Макнаб изтича на улицата, обляна в сълзи. А после и Тоби Кобълсмит, който си беше обул обувките на грешните крака. След него Уилям Тръндъл и Бренда Пейн се появиха, търсейки майка си и баща си, после още едно дете, и друго, докато, едно по едно, всички деца в градчето Уифингтън наизлязоха от къщите си по пижами, халати и пантофи, мъчейки се да намерят родителите си. Баби и дядовци, лели и чичовци – тях също ги нямаше. Наоколо нямаше нито един възрастен.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

На „Клътър Авеню“ настана страшна врява: някои деца плачеха, други се смееха, а неколцина спяха дълбоко по леглата си и все още не бяха забелязали нищо.

– Какво става? – викаха онези, които бяха будни.

– Къде са родителите ни?

– Какво ще правим?

Люси си пое дъх и се опита да помисли.

– Как би постъпила мама? – каза тя на себе си. – Как научаваше тя какво се случва по света?

И тогава, преди да разбере какво прави, Люси вече се бе покатерила на стъпалата на смрадливия боклукчийски камион на баща си и извика над шумотевицата:

– НОВИНИТЕ!

Възцари се тишина. Всички се обърнаха и я погледнаха.

– Трябва да си пуснем новините! Знам, че са суперскупни, но винаги, когато иска да знае какво се случва по света, мама гледа новините – каза Люси.

Децата се спогледаха несигурно. Убеден съм, знаеш, че новините са най-голямата скупчотия по телевизията, но Люси имаше основание.

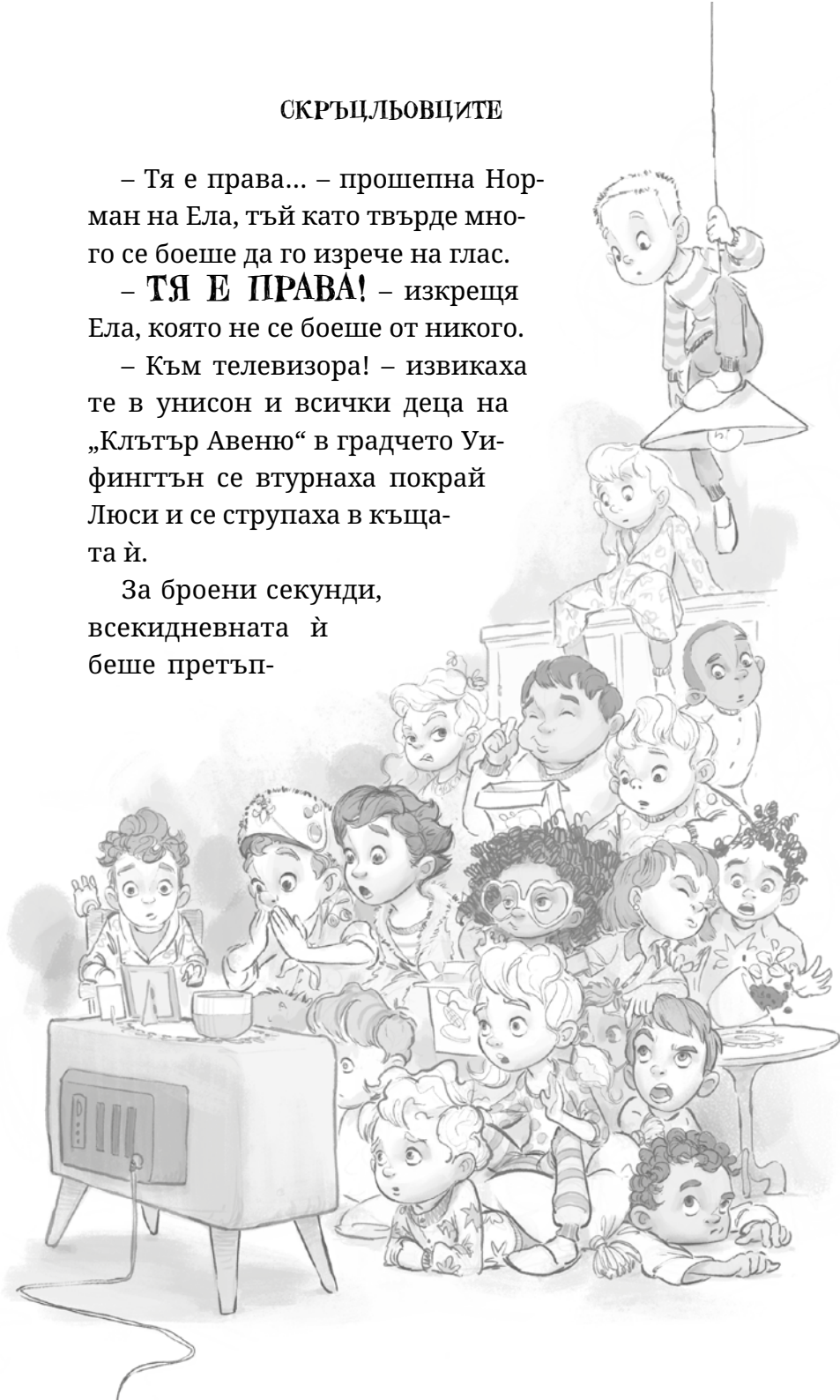
СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

– Тя е права... – прошепна Норман на Ела, тъй като твърде много се боеше да го изрече на глас.

– **ТЯ Е ПРАВА!** – изкрещя Ела, която не се боеше от никого.

– Към телевизора! – извикаха те в унисон и всички деца на „Клътър Авеню“ в градчето Уифингтън се втурнаха покрай Люси и се струпаха в къщата ѝ.

За броени секунди, всекидневната ѝ беше претъп-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

кана от килима до тавана с уплашени деца по пижами. Имаше деца, насядали по пода. Имаше деца, насядали по децата, насядали по пода. Имаше дори деца, насядали по децата, насядали по децата, насядали по пода! Те всички бяха ужасени най-вече защото родителите им ги нямаше, но и мъничко защото се канеха да гледат новините, без никой да ги кара.

Люси пусна телевизора.

– Имаш ли пуканки? – попита едно дете, седнало на пода.

– Съжалявам, не мисля, че имаме – отвърна Люси.

– Шоколадови бисквити? – попита едно дете, седнало върху дете, седнало върху пода.

– Нито пък шоколадови бисквити. Мама вече не ги купува. Не и откакто... както и да е. Нямаме.

– Искаш да кажеш, че трябва да гледаме телевизия, без нищо за хапване? – изхленчи Ела, която седеше върху детето, седнало върху детето, седнало върху пода.

– О, окей... ще видя какво имаме! – обеща Люси и изтича в кухнята. Върна се няколко минути по-късно натоварена с всички кутии зърнени закуски от шкафа и ги раздаде из стаята. – Вземете си по една шепа и предай-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

те кутията на следващия – каза и се залови да намери канала, по който предаваха новини двацет и четири часа в денонощието.

В мига, в който го откри, сърцето ѝ спря.

– О, не! – възкликна тя. – **Вижте!**

Тълпата деца изплюха мюслието от шок, обсипвайки стаята с дъжд от полусдъвкани късчета зърнени закуски.

На телевизионния екран се виждаше нормалното новинарско бюро, нормалните листове хартия и нормалната чаша кафе, ала във всичко това имаше нещо много *не-нормално*.

Водеция го нямаше!

Ела си проби път най-отпред.

– Пробвай с някой друг канал! Може би телевизорът ти е развален, Люси. Нямаш ли нашивка за *поправка на телевизори*? – попита тя, обръщайки се към Норман, който направи всичко по силите си да се скрие, когато всички го погледнаха.

– Навярно бих могъл да хвърля едно око? – предложи боязливо, докато децата го побутваха през стаята към телевизора. – Съжалявам, опа, пази се! – мърмореше той, докато настъпваше почти всички по пръстите.

– Е? Защо не работи? – попита Ела, докато налагаше телевизора с дистанционното.

– Ъ... ами... в действителност имам нашив-

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

ка за *функции на дистанционното на телевизора*. И като единственият член на уифингтънския скаутски отряд, присъстващ днес...

– Не си ли *единственият* член на уифингтънския скаутски отряд изобщо? – попита Ела. Всички се разсмяха.

Норман седна с победен вид върху нещо, което според него беше облегалката на дивана, ала в действителност се оказа главата на друго дете, седнало върху дете.

– Ето, виж какво можеш да направиш. – Люси взе дистанционното от Ела и го подаде на Норман.

Норман ѝ се усмихна, забравил като никогата, че носи скоби на зъбите. Смени няколко канала, надявайки се да открие който и да било възрастен, който да ги погледне от екрана.

В „Смешен изгрев“, детското предаване, днес нямаше и следа от клоуна Фънзо, когото замериша с пайове в лицето. В „Събуди се, Уифингтън“ нямаше и следа от Пиърс Снорган, макар че така вероятно беше по-добре. Норман прехвърли спортните канали, каналите за пазаруване, готварските програми, „Времето в Уифингтън“ и общо взето всеки канал, за който можа да се сети. По нито един от тях нямаше нито един възрастен.

СКРЪЦЛЪОВЦИТЕ

Беше почти сякаш всички възрастни на планетата бяха изчезнали през нощта, от майката на Люси до водещия на новините...

...тях просто ги **НЯМАШЕ**.